

LBRIS

We know
books

RAMONA ALEXEI

Drum clandestin

O poveste de viață neconvențională

**Popești-Leordeni,
2023**

CAPITOLUL 2

Un nou început

„E iulie. 6 iulie 2016. Azi am început terapia. – scria Raluca în jurnalul ei intim. Este ziua în care simt că voi renaște din propria cenușă, precum pasărea Phoenix. Dacă ar fi să fac comparația ca la carte, aș înclina să consider că am mai renăscut de câteva ori până acum, dar aș zice că dățile anterioare a fost de vină hazardul care m-a înghiontit, situația-limită căreia am fost nevoită să-i fac față sau, după caz, să-i pun punct. Dar istoria s-a repetat enervant de firesc, eu am revenit în punctul de unde plecasem și categoric n-am evoluat deloc. Vezi bine, nu mi-am făcut cum trebuie lecțiile, am dat doar copy-paste. Păi și eram nebună să cred că voi obține alte rezultate, dacă întreprind aceleași acțiuni și întrețin aceleași inerții, dacă nu schimb atitudini și comportamente, dacă aleg din nou și din nou același tipar de suferință? Nu avusesem revelația, nu știam care e cauza, care e buba mea purulentă. Acum e cu totul altceva, e vorba de conștientizare asumată, fiindcă este vorba de începerea unui proces de transformare irefutabilă a atitudinii față de viață, de înlăturare a gândurilor negativiste, pesimiste și descurajante care-au rulat ani de zile pe pilot automat, așa cum alții, în ignoranța lor, m-au setat. I-am iertat, cu vremea. Ce rost ar mai avea ranchiuna? Îmi readuce ea înapoi un alt trecut mai fericit?”

În ziua aia era o toropeală de țî se lipeau de piele, la propriu, și puținele haine pe care le purtai. Raluca se gândi că la Spitalul Municipal, unde era așteptată să ajungă la ora 11 dimineața, era foarte posibil să găsească greu parcare, drept pentru care metroul îi

păruse o alternativă mai prietenoasă și mai rapidă în situația asta. N-ar fi riscat să întârzie, pentru că s-ar fi tot învârtit în zonă cu chestiuni mărunte. Era prima ei întâlnire cu psihoterapeuta și își dorea să facă o impresie bună din punctul de vedere al punctualității și eleganței. Că astea erau două trăsături definitorii de caracter ale ei și nu avea să se decică de ele tocmai în acele momente.

Cumpără de la florăresele din fața spitalului cel mai frumos buchet cu crini imperiale care îi făcuse cu ochiul și, cu inima fremătândă, sună să confirme că a ajuns și se puse pe așteptat în fața intrării ce-i fusese indicată la telefon. Raluca îi știa vag înfățișarea, din vreo două poze de pe net, căci acum e super simplu cu internetul ăsta! Google îți relevă și ce nu vrei, dar Camelia e psihoterapeut clinician pe secția ATI a unuia dintre cele mai importante spitale din Capitală, așa că a întors rezultate ale căutării. Se gândea cum o fi, ce o să zică, cum o să-și înceapă destăinuirile ei grele, dacă o să se poată relaxa și deschide suficient, scenariu peste scenarii în câteva minute care păreau a sta pe loc. „Totuși, își făcu ea curaj, mi-a fost recomandat cu încredere, rămâne să observ în ora viitoare dacă empatizez cu ea și, mai ales, ea cu mine.”

Pe ușa spitalului apăru întâi zâmbetul terapeutei. O doamnă la vreo 40 și-un pic de ani, în halat de medic, destul de micuță de statură. Se salutară prietenește, se îmbrățișară cald, neașteptat de cald și toată imaginara rigiditate a primei întâlniri cu un psihoterapeut, la care te duci cu o grămadă de bube în cap, se disipă instant. Fata îi oferă emoționată florile, iar femeia se bucură pentru ele și o îndemnă să intre în parculețul din fața spitalului, să stea puțin de vorbă. De pe alee, Raluca zări o bisericuță de lemn și nu pricepu pe dată tâcul întâlnirii. Fără să fie complet conștientă de noile circumstanțe, apuca pe o cale nouă în ziua aceea, iar divinul dorea să-și pună și el amprenta.

— N-ai vrea să dăruim aceste flori Sfintei Fecioare Maria? o luă prin surprindere vocea femeii. Uite, aici la bisericuța asta le punem pentru ca Sfânta Fecioară, mama tuturor mamelor și a tuturor copiilor, să-ți ajute în demersul pe care dorești să-l începi astăzi.

Pentru câteva secunde, fata nu avu reacție. Întâi, în indolența minții care încă o urmărea, se contrarie, „băi, eu îi iau femeii cele mai frumoase flori și ea le dă altora”. Nu putea crede ceea ce tocmai auzise, era o chestiune nouă și-o respingea. Următorul gând, la extrema cealaltă, îl omorî pe primul și se lumineă: „da, dar nu le oferă oricui, ci unei divinități și, mai mult, observ că egoismul specific omului de rând, de a păstra un bun, nu o caracterizează, ba mai mult, aplică vorba aia cu dar din dar se face rai”. Un om, o femeie căreia îi dăruise din suflet, cu bucurie, cele mai frumoase flori, alese să le dăruiască mai departe. Se șocă și se bucură în același timp.

— Să știi că nu întâmplător ai ales de la florărie crini imperiali. Crinul, atât de delicat și parfumat, este floarea preferată a Maicii Domnului și ea îți va accepta gestul, te va ajuta dacă îți arăți recunoștința, credința și smerenia, adăugă Camelia, puțin încurcată de lipsa de reacție imediată a copilului speriat ce sălășluia în corpul ăla de 37 de ani.

— Da, sigur, vorbi Raluca pierdută, ca și când voia să vadă dacă mai are limbă, poți face ce vrei tu cu ele, eu ți le-am dăruit ție cu drag, acum sunt ale tale.

Se strădui din răspuțeri să-și ascundă uimirea. Uimirea că un lucru atât de mărunț îi dezvăluie cât de mare și puternică poate fi energia necondiționată a iubirii, atunci când ai inima deschisă. Căci, pătrunsă de noua ei motivație, și-a pus în piept, când a plecat, cea mai mare și frumoasă inimă pe care o avea prin dulap, de zile de sărbătoare, ca aceea. Descoperi un om diferit față de cei cu care fusese obișnuită, hrăpăreți, egocentriști, critici, veșnic nemulțumiți și angoasați. Nu știi cui să-i mulțumească mai întâi, însă se asigură, în gând, că ăsta musai este începutul unei colaborări foarte fructuoase.

În bisericuță nu era persoana care se ocupa de acareturile de pe acolo. Camelia o cunoștea, mai fusese pe acolo de atâtea ori. Îi lăasă florile pe un pervaz, la intrare, cu un bilețel scris cu pixul „Pentru Sfânta Fecioară, cu mii de mulțumiri! Raluca și Camelia”.

Și apoi se așezară pe-o băncuță în grădina verde, plină de arbuști diverși și sufletul istovit de atâta suferință cărătă cu sine își

dezbracă încetișor haina grea. Acolo începuse prima trezire la realitate a Ralucai. Acolo începuse să trăiască în prezent. Acolo renăscu. Din încredere în omul ce avea să-i vindece gândurile, ce avea să-i curețe și să-i cicatrizeze rănilor supurante ale copilului său interior. Și să-i urmărească îndeaproape primii pași pe care-i făcea de-a bușilea, apoi din ce în ce mai falnică pe drumul ăsta noduros, deloc simplu, al autocunoașterii și dezvoltării personale. Din mulțumirea că o forță nevăzută pune toate piesele de puzzle în ordine, conștientă că trebuie să pună și ea osul la treabă. Din recunoștință față de noua viață ce i se așternea sub tălpile goale și față de talentele ce îi fuseseră dăruite și pe care ea le risipise neobrăzat de indolentă. Din recunoștință față de soarele care răsare în fiecare dimineață pentru umanitate, față de verdele ce ne curăță aerul, față de tot ceea ce suntem și am uitat să mai apreciem, față de tot ceea ce putem deveni dacă n-am mai lăsa pe mâine ce putem face chiar azi.

2016, august

„Văd că nu ai curaj să-mi răspunzi, își începuse Linda mesajul pe WhatsApp. De fiecare dată când te-am sunat ai zis că ai treabă. De câte ori ți-ai găsit un cinci minute să mă suni, să mă întrebi ce fac? Aș fi avut mai multe să-ți spun, însă sunt sigură că nu te interesează. Păcat!”

„Oh, Doamne, femeia asta ce-și aduce atât de rar aminte că e mamă mă scoate din minți, gândi fără ezitare Raluca. Băi, mă jur, numai la ea se gândește! Cum se simte ea, cât e ea de nebăgată în seamă, de parcă eu sunt mama și ea copilul, de parcă eu am părăsit-o, deși e fix invers! S-ar presupune că la 60 de ani, omul e mai înțeles, dar ce să mai zici când instinctul matern a fost deficitar dintotdeauna și șontăcăie acum într-o jumătate de picior, și ăla cangrenat

naibii! Eeei bine, lasă, va vedea cât curaj am, măcar dacă sunt acuzată pe nedrept, să restabilesc realitatea.”

Și trimise scrisoarea cu Poșta Română. O avea de vreo două săptămâni scrisă, o citise și îmbunătățise pe alocuri de mai multe ori, încă de dinainte de a începe terapia. Își luase timp, săpase adânc, cu o cruzime interioară absolut necesară. Avea nevoie să-și aducă aminte tot, fiecare frântură și fiecare detaliu, cât de mici, căpătau o importanță fantastică în reactualizarea mentală a faptelor săvârșite, dar mai ales a stărilor emoționale ce o bântuiseră. Era, în definitiv, puzzle-ul dezastruos al vieții ei! Se impunea restabilirea ordinii în măreția aceluia haos. Și înțelegerea lui. Integrarea, ce cuvânt mare! Conștientizase ce anume o doare la 37 de ani. Loredana Latiș – cunoscuta antrenoare pentru succes și dezvoltare personală – scrisese, pentru revista Tango, povestea vieții ei. Când citi frazele „Chiar dacă am 42 de ani, copilul din mine aștepta o mamă. Și mi-am dat seama că, de fapt, mama mea a murit când aveam șase ani”, ochii i se inundaseră grozav și se întâlnise cu revelația. Tot atunci citise despre necesitatea eliberării tensiunii interioare, prin așternerea gândurilor, emoțiilor, sentimentelor neexprimate atâta amar de vreme sub forma unei scrisori. Scrisoare de restituire, i se spunea în articol. Deci asta era rana! Deci despre copilul interior era, el ieșea la suprafață în astfel de momente și-o tulbura din rărunchi, dorindu-și vindecarea, oblojirea vechilor răni sufletești. Ea le lăsase în putrefacție, își închipuise că o să treacă cu timpul. Așa citise cândva, că timpul vindecă tot și le rezolvă pe toate, dar ce minciuni i se păreau atunci vorbele astea! Totuși, era adultă, nu putea să o mai doară, nu mai depindea de nimeni! Aiurea, ce gogomănie mai era și asta cu independența și cu nedurerea, pe cine mințea? Păi emoția aia răvășitoare, amestecată cu furie puternică și-un kil de dezgust, lacrimile alea șiroind deodată, necontrolat, ce voiau a exprima? Că e super bine?

Se întoarse acasă și îi răspunse pe WhatsApp fără să râsufle. Șterse de câteva ori cuvântul „mama”, îl repuse la loc. „E politețe doar, nu-i simt însemnătatea”, gândi.

„Bună, mama. Am curaj mai mult decât îți închipui și o să vezi asta în scrisoarea care este în drum spre tine. Distanța dintre noi este de ani de zile, din păcate. Și eu mi-aș fi dorit să faci anumite chestii și nu le-ai făcut. Și eu mi-aș fi dorit afecțiune și încurajare. Nu poți pretinde dacă ani de zile n-ai oferit nimic. Evident nu la bani mă refer, banii nu sunt totul în viață.”

Linda a tăcut din nou zile întregi, înfuriată și tulburată de îndrăzneala fetei sale. Se obișnuise să tacă, atunci când nu se pricepea să gestioneze emoțiile ce o copleșeau. Fiică-sa începu să creadă că Poșta nu și-a făcut treaba, că scrisoarea nu ajunsese la destinație. Nu-i nimic, a așteptat atâta, mai așteaptă puțin! Nu-i nimic, o are în calculator, o are în minte, o va mai scrie și trimite de 200 de ori. Își va face vocea auzită și sentimentele cunoscute! Nu va mai da înapoi, indiferent dacă măică-sa nu va mai dori să știe în veci de ea. În fond, ce pierdea? Nu mai avea nimic de pierdut. Își zisese că măcar să știe că a citit-o, asta era singura ultimă dorință. Se va fi simțit eliberată de povară. Oricum, îi scrisese măică-sii că e ca și moartă pentru ea, că bunică-sa, Dumnezeu s-o ierte, o înlocuise în sarcinile materne, atât cât se pricepuse.

Apoi, fiindcă nu primise niciun răspuns, Camelia, terapeuta pe care o frecventa săptămânal, o înghionti să afle ce se ascunde în spațele monumentalei tăceri:

— Înfruntă-ți teama de a fi din nou respinsă, te gândești că o deranjezi din concediu? Te gândești că poate suferă? Dar tu cât ai suferit? La tine chiar nu te gândești deloc? Ia pune-te pe tine și sentimentele tale pe primul loc! Când sufletul ți-e în beznă și frig, orice s-ar întâmpla, străduiește-te să faci lumină. Nimic altceva nu mai are voie să conteze!

Și Raluca asta făcu. În felul ăsta, rupse pojghița de deasupra furunculului dureros, din care stătea să bubuiască puroiul. A țâșnit furios, virulent și toxic. Apoi sânge, din ce în ce mai curat. Și multe lacrimi, amestecate.

CAPITOLUL 3

Traume și alte capricii

1988, iulie

Trenul Rapid 8123 fusese anunțat la peronul cu numărul 8 și avea să plece, în jumătate de oră, către München, via Budapesta – Viena, părăsind țara pe la localitatea de frontieră Curtici. În Gara de Nord era mai mereu forfotă mare, iar spațiile de așteptare cu o arhitectură maiestuoasă – atât de înțesate de lume variată, strident colorată, cu bagaje voluminoase și destinații diferite. Erau foarte mulți aceia care călătoreau cu Căile Ferate Române, prea puțini însă reușeau să plece peste graniță cu permisiune de la stăpânirea comunistă.

Linda își ținea strâns copila de mână, să n-o piardă în îmbulzeala creată după anunțarea liniei. Era o femeie de 32 de ani, frumoasă și zveltă. Șuvițele blonde care-i săltau în ritmul mersului, pe fruntea transpirată de entuziasmul plecării, fermecau privirile călătorilor de pe peron, conferindu-i un aer de Zână a Zorilor, ce făcea totul posibil, lovind în stânga și-n dreapta cu bagheta sa magică. Îi plăcea viața, cultiva huzurul, atât cât permiteau epoca, vremurile și mentalitatea și reușise să-și vadă visul cu ochii. Pleca definitiv dintr-o țară comunistă, închisă, îndoctrinată de sovietici de aproape 45 de ani, spre a-și urma cel de-al doilea soț în străinătate. În Occident, văzut atunci raiul tuturor posibilităților, se oferea de îndată azil celor fugiți din țările lagărului comunist. În urmă cu trei ani se aflase – cu stupoarea specifică oamenilor întemnițați în propria frică – că el, împreună cu vreo alți doi indivizi de la Fabrica de Pâine Berceni,

dispăruse. Îi căutaseră în zadar. Linda primise multe vizite inopinate, deopotrivă chinuitoare, de la Securitate. Se prefăcuse nebună de durere, deoarece – declarase ea – fusese părăsită fără motiv, într-o noapte, de omul vieții ei și se descurca anevoios cu greutățile, având un minor în întreținere. Ulterior, lucrurile se mai liniștiseră, securității nu luaseră nicio urmă concretă, povestea s-a trecut la „Dosare clasate” și, printr-un noroc nesperat, Linda reușise – când nu mai credea să aibă sorți de izbândă – să primească viza definitivă pentru R.F.G., întru reîntregirea familiei.

Semnase hotărârea judecătorească de reîncredințare a tutelei fiicei sale de nouă ani către tatăl biologic, într-un avânt capricios de nebunie iresponsabilă. Prea dornică era să-și împlinească visul de a locui în Occident, cu bărbatul ce o făcuse fericită, după ani de chin îndurați lângă primul soț, tatăl Ralucai. Fără Ovidiu, viața ei nu ar mai fi avut niciun rost în România, și așa ticsită de privațiuni de tot soiul în anii '80.

— Dar, mamă, eu nu vreau să plec. Te rog eu, nu pleca, nu mă lăsa singură, îngăimă cu ochii plânși copila.

— Raluca, ești fată mare de acum. Nu mai plânge! Mami se va întoarce repede, nici n-ai să-ți dai seama când va trece timpul. Și îți promit că te voi lua cu mine, acolo, în Germania. Voi face tot posibilul ca asta să se întâmple. Dar tu trebuie să fii cuminte și să mă ascuți.

— Și eu cu cine o să stau până te întorci?

— O să stai la tatăl tău, ți-am mai spus asta. Hai că Livia nu e chiar așa rea, ai văzut că te-a pupat și ți-a dat bombonele de ciocolată ultima oară. Taică-tu are posibilități să te crească și îți voi trimite și eu tot ce-ți dorește inima. Nu-ți va lipsi nimic. Promit! Numai să înveți bine și să mă ascuți. Uite, ți-am luat și un cadou pe care ți-l doreai tare mult! zâmbi amar Linda către fetița ei.

Și scoase din sacoșa de pânză pe care o căra, pe lângă alte bagaje, în arșița mijlocului de iulie, două patine cu rotile, cu curelușe din piele maro și rotițe de cauciuc. Erau foarte calitative, comparativ cu

ce puteai găsi ocazional prin magazinele de profil. Se zbătuse să le obțină, un coleg de la fostul serviciu o ajutase cu o pilă bine plasată la magazinul cu articole sportive de pe Calea Plevnei.

Pentru scurt timp, ochii Ralucăi se luminară a bucurie sinceră, ludică. Primea o recompensă după un an de școală în care studiasă cu note bune, obținuse premiul doi și nu ieșise din cuvântul maică-sii. Sau pentru a-i face mai ușoară separarea iminentă? Brusc se întristară din nou, revenind în realitatea de pe peronul Gării de Nord. Maică-sa pleca departe. O părăsea, cu promisiunea că se va întoarce. Nu știa cum să facă față sentimentului nou ce i se năștea în suflet și căruia nu-i cunoștea denumirea, dar se agăța cu disperare de mâna tinerei femei, parcă sperând că astfel maică-sa se va îndura și se va vedea nevoită să o ia cu ea.

Oamenii se grăbeau să-și așeze ultimele bagaje în compartimente, unii ieșiseră la geamurile întredeschise de pe culoarul îngust, făcând cu mâna cunoscuților rămași locului, alții coborâseră pentru ultima oară pe peron, la o țigară. Linda se îmbrățișa cu fiecare dintre rube-deniile și prietenii care o conduseseră la tren, veselă că se îmbarcă spre destinația visurilor ei. De ceva vreme, pusese stăpânire pe ea dorința asta și nu exista cale de întoarcere.

— Să ai grijă de ea, mamă! Să o vizitezi cât poți de des, să ai grijă să mănânce bine, să îi duci găină de la țară, sănătoasă! Știi ce nemernic și zgârcit e bețivul ăla de taică-su, dar n-am avut de ales. Nu puteam să plec, nu mi-ar fi dat acordul niciodată să iau copilul cu mine. Și nici Ovidiu n-ar fi vrut asta, dar îl voi convinge eu în timp să o aduc pe fiică-mea în Germania.

— Linda, acum nu mai e nimic de făcut! În câteva minute, trenul pleacă și tu vei fi în el, pentru că așa ți-ai dorit. Vrei să te convingi că ai luat decizia cea mai bună? Asta doar timpul o va spune! îi replică grav, cu o înțelepciune neșlefuită, bătrâna. Ai grijă de tine pe acolo, printre străini. Dacă asta ți-a fost voia, nu te-am putut opri, oricâtă supărare mi-ar aduce starea asta de fapt. Mergi cu bine!

Conversația se rupse sub șuieratul greu al trenurilor ce veneau și plecau nestingherite, după un orar prestabilit, fără a le păsa de miile